

Det andet er, at SF har arbejdet med det her i et stykke tid, og at vi var nået til vejs ende, næsten samtidig med at forespørgselsdebatten kom. Det var så noget af en tilfældighed, men vi finder altså, at det var hensigtsmæssigt at få det detaljeret lidt mere og få det udtrykt lidt nærmere. Derfor er jeg faktisk ret glad for, at venstre side i salen har givet forslaget en så velvillig modtagelse, som det er tilfældet.

Vi er godt opmærksomme på, at der kunne være forskellige opfattelser af vigtigheden af at gå videre med sådanne ting som grønne marker, hvor specielt hr. Bent Hindrup Andersen peger på ét forhold, på én problemstilling, og landbrugsministeren peger på en anden problemstilling, og det er indlysende, at når vi har valgt at sige grønne marker, så er det, fordi vi grundlæggende har brugt eksisterende forhold, som vi vil have strammet op.

Der er nogle ender, der ikke er dækket ind af det eksisterende, og det mener vi så, vi kan gøre med forslaget her, men det er jo i det hele taget det generelle. Det nye i den model, vi har anvendt her fra SF, er, at vi i høj grad anvender eksisterende virkemidler, som vi bare konkretiserer, og som vi gør mere eksakte. Det gælder i den elastik, som vi som landmænd har i forbindelse med, at vi fastlægger udbytteniveauet, og det gælder på en række områder.

Når vi har valgt en lidt anderledes model end de forskellige modeller, vi har peget på gennem tiden med kvælstofafgiftsmetoder, så er det jo også i erkendelse af, at vi har måttet indse, at der hidtil ikke har været et flertal i Folketinget for at tage de tiltag, der er nødvendige for at få nedbragt kvælstofudvaskningen. Og dér har vi så en fornemmelse af, at vi her har en chance for ikke blot at sige alle de rigtige ting, ikke blot at stå med de rene hænder, men rent faktisk at nå nogle resultater, og det finder vi vil være ret godt, om vi når dertil, og derfor har vi så foreslået en lidt anderledes model, som jo dels er en kvote og dels en overforbrugsafgift.

Jeg vil gerne takke for modtagelsen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Landbrugs- og Fiskeriudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 111:

Forslag til folketingsbeslutning om forbedret parlamentarisk kontrol med EU.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL).
(Fremsat 12/3 96).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Den danske beslutningsprocedure i EU-sager blev fastlagt ved vor indtræden i EU. Den er siden hen med mellemrum blevet tilpasset udviklingen i et samarbejde mellem Folketingets partier. Proceduren er udarbejdet bl.a. med henblik på at sikre den bedst mulige parlamentariske kontrol med EU-sagerne.

Oprindeligt blev proceduren udsat for en del kritik og forundring i andre lande, men en række andre medlemsstater har siden ladet sig inspirere af den danske model.

Enhedslistens forslag vedrører primært Folketingets interne behandling af EU-sagerne, bl.a. spørgsmålet om forholdet mellem behandlingen her i Folketingssalen og i udvalgene og forholdet mellem Europaudvalget og de enkelte fagudvalg.

Det er regeringens standpunkt, at det er Folketingets opgave selv at træffe beslutning om nye regler for Folketingets forretningsorden m.v. om samspillet mellem, hvad der sker i Folketingssalen og i udvalgene, og mellem Europaudvalget og andre særlig berørte folketingsudvalg. Dette arbejde er jo i øvrigt i fuld gang. Et seminar i går eftermiddags var helliget disse emner, det er i gang i Europaudvalget og i underudvalget, mange ideer er på bordet, også nogle, der er brugbare.

Jeg vil tilsige regeringens samarbejde og medarbejde på at nå et godt resultat af disse drøftelser, men må altså atter understrege, at det først og fremmest er Folketinget og alene Folketinget, der træffer beslutning om, hvorledes Folketinget tilrettelægger sit eget arbejde.

Ole Stavad (S):

Folketinget er i øjeblikket i gang med en debat om, hvordan vi sikrer maksimal indflydelse og maksimal kontrol i forhold til EU-sagerne og i forhold til regeringens udøvelse af sin indflydelse i EU-sammenhæng.

Jeg ser det forslag, som Enhedslisten kommer med her, som et led i den debat. Jeg må afvise forslaget med det indhold, det har, på Socialdemokratiets vegne. Forslaget er efter vores opfattelse ikke egnet. Det ville i en række sammenhænge forhindre Folketinget og dermed også Danmark i at kunne øve maksimal indflydelse på de beslutninger, der skal træffes i EU. Vi mener, at vores opgave er at sikre maksimal indflydelse og maksimal kontrol med det, der sker, en sikkerhed for, at de mandater, regeringen får, også kan sikre os den indflydelse.

De procedurer, der lægges op til her med begrænsninger måske i en sidste snæver fase, hvor Europaudvalget har bindinger fra andre udvalg, hvor man ikke kan operere i forhold til en faktisk udvikling, der er sket i beslutningsprocessen, vil forhindre os i at kunne træffe de nødvendige beslutninger, vil kunne forhindre os i at give de nødvendige mandater til regeringen og dermed forhindre os i at få den indflydelse, som vi vel alle sammen er enige om er vores opgave, når beslutningerne skal træffes.

På den baggrund skal jeg afvise forslaget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil godt stille hr. Ole Stavad to spørgsmål. Det ene spørgsmål er, hvorledes hr. Stavad konkret mener, at den fremgangsmåde, Enhedslisten foreslår med førstebehandlinger her i Folketingssalen, skulle afskære den danske regering fra effektivt at forhandle i EU's Ministerråd. Jeg må indrømme, at det er vanskeligt at følge argumentationen fra hr. Stavads side, fordi der ikke er nogen begrundelse for hans synspunkt. Derfor håber jeg, at han vil uddybe, hvori dette her forslag skulle kunne svække den danske indsats.

Jeg vil umiddelbart mene, at et mandat, som var blevet til via en offentlig debat med en før-

stebehandling i Folketingssalen, jo vil stå langt stærkere også over for de andre parter i EU's Ministerråd. Jeg håber, at hr. Stavad kan forklare, hvad det er for betæneligheder, han har, og så kan det være, at vi kan hjælpe ham med det.

Så vil jeg spørge hr. Stavad: Hvordan vil hr. Stavad, hvis man nu ikke kan støtte det her forslag, så sikre, at der bliver en åben, offentlig parlamentarisk debat om EU-lovgivningen? Det har vi jo intetsteds i dag, medmindre man da skulle anse Europa-Parlamentets drøftelser for at være en parlamentarisk debat. Men det tror jeg ikke er et synspunkt, nogen ville vove at fremføre som erstatning for en egentlig parlamentarisk behandling.

Så hvordan ville hr. Ole Stavad, hvis han nu ikke vil støtte dette forslag, så sikre, at der bliver en åben, offentlig debat? Skal det så være offentlige, åbne Europaudvalgs møder, som skal give den nødvendige offentlighed? For det er da en mulighed, som nok er værd at overveje, for at man kan få en offentlig debat om lovgivningen.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Hvis hr. Keld Albrechtsen læser sit eget forslags punkt C, så fremgår det af punkt C, at betænkningen sendes til regeringen og Folketingets Europaudvalg, som kun kan godkende regeringens endelige forhandlingsoplæg, såfremt dette ligger inden for rammerne af den pågældende udvalgsbetænkning. Hvis dette ikke er tilfældet, sendes sagen til fornyet behandling i Folketinget. I hvert fald med de papirgange og de procedurer, vi har i dag, så tror jeg også, hr. Keld Albrechtsen må indrømme, at vi sagtens ville kunne sidde i situationer, hvor det ville være umuligt med den procedure at sikre, at regeringen får et mandat, så den kan operere på et parlamentarisk grundlag.

Jeg synes, det er meget vigtigt, når vore ministre tager ned til forhandling, at de så også har et parlamentarisk grundlag at forhandle på, ikke mindst med den tradition, som vi har i Danmark med som det normale at have mindretalsregninger.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige hr. Stavad tak for svaret. Jeg forstår nu, at hr. Stavads problem består i, at han er bange for, at punkt C i forslaget giver vanskeligheder i papirgangen.

Så vil jeg spørge hr. Stavad: Hvis det er det, der er problemet – hvis vi nu kan blive enige om, at vi så kigger på punkt C og imødekommer hr. Stavad på det punkt – får vi så disse førstebehandlinger i Folketingssalen? Det er det, som jo selvfølgelig er det vigtige i forslaget, så kan vi drøfte punkt C.

Så jeg vil godt spørge hr. Stavad, om hans svar på mit spørgsmål skal forstås sådan, at han er enig med forslagsstillerne i, at vi skal have en offentlig, parlamentarisk debat om lovgivning, også når det drejer sig om EU-lovgivning, og at en sådan jo mest rimeligt finder sted ved, at man har en debat i Folketingssalen. Hvor skulle det ellers være, man drøftede lovgivningen?

Så håber jeg, at hr. Stavad vil gå ind og være med til at udforme forslaget, og så kan vi jo tage hensyn til dette problem med punkt C. Det vil jeg meget gerne drøfte med hr. Stavad i udvalget.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg forstår, at både regeringen og så også Socialdemokratiet ønsker at afvise det her forslag bl.a. med den begrundelse, at der jo for tiden pågår en debat bl.a. i Europaudvalget om, hvordan man skal indrette sig i fremtiden for at sikre mere demokrati. Men det skal jo ikke forhindre os som partier i at tage stilling til konkrete forslag, der fremlægges, også her i Folketingssalen, hvor der jo er offentlighed omkring det, og hvor alle kan høre, hvad der foregår.

Og også jeg skal da efterlyse, hvad Socialdemokratiet egentlig agter at gøre ved det problem, som jo består, nemlig det problem, at der ikke i dag er et sted, hvor EU-forslagene formelt diskuteres offentligt og i åbenhed. Det foregår jo ikke i Europa-Parlamentet, det foregår ikke i Europaudvalget, det foregår endstige slet ikke her i Folketingssalen, og det foregår ikke i Ministerrådet, for Ministerrådets møder er lukkede.

Uanset hvilket udgangspunkt og ståsted man har, for man må jo mene, at demokratiet skal efterlevs, så vi har nogle offentlige debatter, og at tingene vedtages i offentlighed, er spørgsmålet derfor fra min side: Hvad er Socialdemokratiets bud på, hvordan vi får inddraget offentligheden omkring EU-reglernes tilblivelse? Hvad er Socialdemokratiets bud på, hvordan man skaffer reelt demokrati?

Jeg forstår godt de føderale kræfter, der siger, at det kan skaffes ved at give Europa-Parlamentet magt. Det er ikke mit synspunkt, at det er

den rigtige vej at gå, men det er da et synspunkt at have at lade os gå den vej.

Et andet synspunkt er det, som Enhedslisten foreslår i dag, og som Dansk Folkeparti bakker op, og det er, at Folketinget får større indflydelse. Begge veje vil skaffe mere demokrati, men en af vejene bliver man da nødt til at gå. Man kan ikke fastholde det nuværende udemokratiske system. Hvilken vej er det, Socialdemokratiet ønsker at gå?

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Allerførst synes jeg, at hr. Kristian Thulesen Dahl gjorde sig skyld i en misfortolkning af det, som udenrigsministeren sagde. Udenrigsministeren afviste ikke forslaget, udenrigsministeren sagde – som jeg hørte det – at procedurerne for Folketingets arbejde var Folketingets opgave, og jeg har så på Socialdemokratiets vegne afvist forslaget.

Jeg vil gerne gentage til hr. Keld Albrechtsen, at jeg mener ikke, at det er metoden, at ethvert forslag skal ned i Folketingssalen. Som reglerne er i dag, kan et hvilket som helst parti anmode om at få behandling af en hvilken som helst sag også på EU-området, og hvis det er sådan, at vi synes, der er ting, der er vigtige at få en debat om her i salen, så kan vi tage den. Derudover foregår debatten på mange andre planer.

Endelig diskuterer vi i øjeblikket i Folketingets Europaudvalg med samtlige øvrige medlemmer og udvalg her i Folketinget med henblik på at afgive en beretning, hvordan vi kan sikre størst mulig åbenhed og størst mulig indsigt i det arbejde, der sker omkring EU-spørgsmålene.

Jeg tror, det er en misforståelse, hvis man bare dynger alt muligt, stort og småt, ind i en offentlig debat. Vi må jo desværre erkende, hvis vi ser på pladserne i presseløgen i øjeblikket, så er det ikke den mest medieovervågede debat, vi fører i øjeblikket – det er vores problem. Derimod kan vi da heldigvis glæde os over i øjeblikket, at hver eneste fredag, når vi har vore møder i Europaudvalget, ja, så er der ganske betydelig presseopmærksomhed.

Der er mange modstridende hensyn i dette her, men der skal ikke være nogen tvivl om, at Socialdemokratiet vil medvirke i alle sammenhænge, hvor vi tror, vi forbedrer mulighederne for større åbenhed, for en folkelig debat og for større indsigt i det, der sker på EU-området. Det er det, vi er i gang med med den debat, vi har,

og med den beretning, vi skal afgive i løbet af kort tid i Europaudvalget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, hr. Stavad i øjeblikket bruger den debatmetode, der hedder at finde hår i suppen.

Nu har hr. Stavad så opfundet den påstand, at Enhedslistens forslag går ud på, at alle EU-lovforslag skal behandles i Folketingssalen.

Det kunne der godt argumenteres for, men det ligger ikke i forslaget. Forslaget angiver tværtimod helt præcis, at det er de forslag, som vil kræve et dansk forhandlingsmandat. Så heller ikke det argument er bæredygtigt for hr. Stavads argumentation.

Så synes jeg ærlig talt, hr. Stavad skulle komme herop og sige, hvad det er i virkeligheden drejer sig om, nemlig at Socialdemokratiet ikke vil acceptere, at der etableres en åben parlamentarisk debat om EU-lovgivning. Ja, det er et standpunkt, man kan have. Det er efter min mening ikke noget smukt standpunkt og slet ikke noget demokratisk standpunkt, men det er altså standpunktet, og så burde hr. Stavad stå ved det.

Hr. Stavad svarede ikke på mit spørgsmål, om man så i stedet, når man nu ikke vil have det som almindelig fremgangsmåde i Folketingssalen, ville åbne for, at offentligheden kunne følge med i Europaudvalgets møder, ved at de f.eks. bliver radiotransmitteret, som Enhedslisten har foreslået.

Det spørgsmål har hr. Stavad ikke besvaret. Jeg fornemmer, at det er sådan, at heller ikke det vil hr. Stavad være med til. Og så må konklusionen vel blive, og det burde hr. Stavad så gå op og sige rent ud, som det er, at Socialdemokratiet ikke vil have den åbne parlamentariske debat om EU-lovgivningen. Så enkelt er det desværre tilsyneladende.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan forstå, at Socialdemokratiets bud på større inddragelse af offentligheden i EU-processen er større lukkethed. For som hr. Stavad siger, kan vi konkludere, at i dag er der ikke ret meget presse til stede, og når vi holder Europaudvalgsmøder, er der masser af presse til stede – nemlig lige uden for døren – som kan stå og høre, hvad vi vil sige, når vi er færdige med mødet, og derfor er der større pressebevågenhed, når vi har lukkethed, end når vi har åbenhed. Ergo skal vi have lukkethed.

Se, det er jo ægte socialdemokratisk politik, som vi har hørt den så ofte i EU-sammenhæng. Jeg synes ikke, det er et parti, der burde værne om folkestyret, værdigt. For man burde snarere se på, hvordan man sikrer, at alle de regler, som befolkningen skal leve efter, vedtages i offentlighed, i åbenhed, så befolkningen har mulighed for at blive inddraget og se, hvad der foregår. Og så kan de jo benytte sig af muligheden, hvis de har lyst, eller lade være. Så kan pressen deltage, hvis de vil, eller lade være. Men muligheden skal være til stede, og hr. Stavad må jo også erkende, at det er den ikke i EU-processen i dag, for i Ministerrådet vedtages tingene i lukkethed. Når vi behandler det herhjemme i Europaudvalget, så behandler vi det i lukkethed. Det vil sige, at det er kun den del af tingene, altså de forslag, som Europa-Parlamentet har direkte indflydelse på, der er offentlighed og åbenhed omkring i lovgivningsprocessen. Og det er et demokratisk problem.

Så er det, jeg siger, at man kan vælge at løse det på to måder. Enten ved at sige, at Europa-Parlamentet skal være decideret lovgivende parlament, og så skal vi søge igennem Europa-Parlamentet at sikre den folkelige deltagelse og demokratiet, eller også ved at de nationale parlamenter for alvor kommer på banen og får medindflydelse og debatterer reglerne i offentlighed.

Jeg synes bedst om den sidste model, men jeg respekterer da dem, som siger, at vi har et demokratisk problem, og så må vi løse det ad en af de to veje.

Men det, jeg kan forstå på hr. Stavad, er altså et ønske om ikke at give nogen melding, ikke at have nogen holdning og dermed hverken vælge den ene eller den anden model, og så fortsætter vi blot med det demokratiske problem.

Jens Kirk (V):

Venstre kan gå ind for en øget demokratisering af beslutningsprocessen i EU og herunder en fuldstændig offentliggørelse af Rådets afgørelser og en fuldstændig åbenhed i forvaltningen.

Venstre kan også gå ind for folketingsdebatter om både grønne og hvide bøger. Det gjorde ikke noget, om der var flere, der vidste en lille smule mere om EU, men Venstre kan ikke gå ind for tv, lynende blitz, skrivende presse i udvalgsværelserne, for så er vi sikre på, at så flytter politikken andre steder hen. Altså rent ud sagt: Beslutningsprocessen flytter.

I dette forslag, som nu er fremsat for at skabe en bedre parlamentarisk kontrol, skabes der imidlertid en hel del problemer; flere problemer, end det løser. Og jeg vil sige, at der er tale om en bagstræberisk måde at anskue problematikken på.

Problemerne er for Venstre følgende: Hvorledes skal vi forholde os, hvis Kommissionens forslag ikke bliver vedtaget i Rådet? Det bliver spild af tid for Folketinget.

I bemærkningerne står der netop, at forslaget ikke har til hensigt at drukne Folketinget i forslag. Dette vil ske, og det sætter regeringen i et dilemma med hensyn til det i forslaget indeholdte kriterium for EU-retsakters behandling.

Hvorledes skal der sanktioneres over for regeringen, hvis den udvælger de forkerte forslag til førstebehandling? Det er en overordentlig vanskelig opgave at forholde sig til, og den må udøves skønsomt. Skal Europaudvalget blot skrottes med alle de resultater, det har opnået?

Selv om Enhedslisten har svært ved at erkende Danmarks medlemskab af EU, er det dog på tide, at Enhedslisten erkender, at ligeegyldigt hvor mange dagsordener, beslutningsforslag og forespørgsler man sætter til behandling, vil vi stadig have flyttet en del af kompetencen til EU.

Venstre er tilhænger af øget integration i Europa med alle de fordele, det giver. I forlængelse heraf mener Venstre, at beslutningsprocessen i EU bør gøres mere demokratisk og åben. Venstre forestiller sig, at det kan ske ved at sidestille Parlamentet og Rådet – jeg er fuldstændig klar over, at det tilfredsstiller ikke alle her i salen – således at Parlamentet reelt får lovgivende beføjelser. Derved skal sikres, at en vedtaget EU-retsakt både har flertal i EU-befolkningen og flertal i landene.

Folketingets Europaudvalg skal vedblive at have den samme rolle i relation til Ministerrådet, som tilfældet er i dag. Desuden bør der udarbejdes et kompetencekatalog, således at nærhedsprincippet derved konkretiseres.

Venstre finder, at forslaget om øget inddragelse af fagudvalg i EU-arbejdet er fornuftigt, men ser ingen grund til, at det ikke kan ske i Europaudvalgets regi, således som det er blevet besluttet i den seneste beretning fra Europaudvalget. Man bør søge at bruge kræfterne på en udbygning af indholdet i den førnævnte beretning.

Alt i alt kan Venstre af nævnte grunde derfor ikke tilslutte sig forslaget.

Kent Kirk (KF):

Jeg er nødt til at sige til, at den debat, der har været med korte bemærkninger, undrer mig meget, for den debat kørte jo på spørgsmålet omkring åbenhed, og den debat mener jeg vi havde for flere måneder siden. Og til hr. Kristian Thulesen Dahl: Det forslag, vi nu behandler, er et spørgsmål om parlamentarisk kontrol, og det er jo en helt, helt anden sag end spørgsmålet om åbenhed.

Jeg mener, at vi i Danmark har parlamentarisk kontrol med EU-politikken. Der findes vel ikke et medlemsland af EU, der har så god en parlamentarisk kontrol, som vi har. Det, man kan diskutere, er, om vi kan inddrage andre folketingsmedlemmer mere i EU-spørgsmål, og det er så det, vi diskuterer bl.a. på seminarer i Europaudvalgets underudvalg.

Men når man rejser sådan en debat, som Enhedslisten gør med det formål at bringe sagerne ned i Folketingssalen, så synes jeg egentlig, at det er forkert, at Enhedslisten ikke har brugt de muligheder, man har i dag i det, der er aftalt imellem Folketingets partier. For som det er sagt bl.a. af hr. Jens Kirk, så har vi jo i dag et system, hvor det er sådan, at hvis man finder, at der er vigtige direktivforslag, der skal debatteres nede i Folketingssalen, så kan man bare anmode om det i Europaudvalget, og så er jeg helt 100 pct. sikker på, at der er ingen af de andre partier i Europaudvalget, der vil stille sig hindrende i vejen. Og jeg kan ikke mindes – det kan være, jeg husker forkert – men jeg kan ikke mindes, at Enhedslisten på et eneste tidspunkt, siden de kom i Folketinget, har bedt om at få et direktivforslag hernet i Folketingssalen.

Så jeg må nok sige til hr. Keld Albrechtsen, at jeg finder, at det her forslag mere er et parade-forslag i lighed med nogle af de andre, vi har behandlet her i Folketingssalen.

Det, jeg så vil kommentere, er spørgsmålet om, at når man så har diskuteret vigtige beslutningsforslag eller direktivforslag her i Folketingssalen, om man så skal sende dem til de respektive ressortudvalg med henblik på at få en betænkning, sådan som Enhedslisten foreslår i beslutningsforslaget.

Det tror jeg ville være uhensigtsmæssigt. Jeg tror, det vil være medvirkende til, at Danmarks handlemuligheder i forhold til det, der foregår i Bruxelles inden ministerrådsmøderne, vil blive meget begrænsede, og derfor er jeg nødt til at sige, at Det Konservative Folkeparti ikke kan støtte den her tankegang, men vi vil aldrig læg-

ge hindringer i vejen for, hvis Enhedslisten siger, at nu er der kommet et direktivforslag fra Kommissionen, som vi synes er vigtigt og bør diskuteres herved i Folketingssalen, vil vi aldrig sætte os imod det, så vil vi også gå ind i debatten om det.

Men erfaringen er bare, at når vi har gjort det, så har der ikke været andre, der interesserer sig for det end os, der er i salen i dag, altså ordførerne, og der er ikke en eneste i pressen, der interesserer sig for behandlingen af det. Derfor tror jeg altså ikke, at man har peget på den rigtige løsning af, hvordan vi får inddraget hele Folketinget i EU-spørgsmålene. Det er ikke den vej, som Enhedslisten har foreslået her.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kent Kirk erkender, at der må findes udveje til, at fagudvalgene i Folketinget i højere grad kan komme ind og være med til at forberede og undersøge direktivforslagene, inden de når frem til mandatgivning i Europaudvalget, for at man derved kan være klædt bedre på til behandlingen.

Men så vil jeg godt spørge hr. Kirk, om det så betyder, at den del af Enhedslistens forslag, som handler om, at udvalgene skal afgive betænkninger, om det er det, hr. Kirk tænker på, at vi skal indføre, eller om det er en forholdsvis tom henstilling, som hr. Kirk har i tankerne.

Hr. Kirk bebrejder Enhedslisten, at vi ikke har stillet nok forslag her i salen og taget direktiverne ned i Folketingssalen, og det kan jo godt være, at det er en kritik, som vi må lytte til, hvis Folketingets flertal ikke vil gøre det.

Nu er det sådan med EU-forslag, at nogle er vidtrækkende. Vi har fremsat beslutningsforslag, f.eks. det næste, som vi skal behandle i dag vedrørende Bangemannrapporten. Det er en meget vidtrækkende problemstilling, og derfor har Enhedslisten fremsat beslutningsforslag om det for at få debatten her i Folketingssalen.

Men der kan være andre ting, som er lovgivning, og som det ikke kan være rimeligt, at de enkelte partier skal have ansvaret for. Vi har her for lidt siden i Folketinget behandlet et dansk lovforslag om flyvehavre. Jeg synes ikke, det vil være rimeligt, hvis de enkelte partier skal være ansvarlige for, at et sådant forslag sættes til første behandling i Folketingssalen. Så derfor synes jeg ikke, hr. Kirks kritik er helt berettiget.

Det må være et fælles ansvar for hele Folketinget at sikre, at alle lovforslag behandles

ordentligt ved en offentlig behandling. Det er ikke et ansvar, man kan sige, der ensidigt skal pålægges Enhedslisten. Men det er klart, hvis det er partiernes opfattelse, at det er et ansvar, der ensidigt skal pålægges Enhedslisten, så må vi jo tage det ansvar.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Kent Kirk siger, at det, vi har til debat i dag, er spørgsmålet om parlamentarisk kontrol, og at det jo ikke er spørgsmålet om åbenhed. Jeg vil blot tillade mig at sige, at for mig er det altså to sider af samme sag, når det i hvert fald er formuleret, som det er i det beslutningsforslag, som vi behandler her, B 111.

Der er jo ingen tvivl om, at hvis vi får en debat om de enkelte EF-direktiver, som regeringen søger mandat til, her i Folketingssalen i stedet for kun i et lukket Europaudvalgsmøde, så vil det også skabe større åbenhed. Det tror jeg er klart for enhver, medmindre man selvfølgelig vil benytte sig af lejligheden og lukke for offentligheden og pressen til Folketingets møder. Det tror jeg ikke hr. Kent Kirk forestiller sig.

Så vil jeg også ligesom hr. Keld Albrechtsen sige, at hvis det er et kritikpunkt i forbindelse med, at man støtter det her forslag, at man ikke har trukket direktivforslag fra Europaudvalget til salen, er det måske også et kritikpunkt, som vi i Dansk Folkeparti må tage til os og revurdere, om det er noget, man så må gøre.

For hvis vi mener noget med det her, så har hr. Kent Kirk jo ret i, at så må vi tage konsekvensen af det og så må vi jo også bede ordførerne om at indfinde sig herved, når vi skal debattere spørgsmålene. Jeg synes nu, det var meget seriøst og sagligt at bede om at få sat sådan noget i system, og derfor synes jeg også, det er helt rigtigt set, at man får debatten både i salen og i forbindelse med den beretning, vi skal skrive omkring spørgsmålet.

Så er det jo rigtigt, at selvfølgelig kan der være praktiske, tidsmæssige problemer osv. i forbindelse med at behandle sådan nogle ting her i Folketingssalen, men det er jo rigtigt, som hr. Keld Albrechtsen siger, at det får os jo ikke til at sige, når regeringen fremsætter en stor afgiftspakke om grønne afgifter omkring påske sidste år, som skal færdigbehandles i løbet af cirka fire uger, og det er drønupraktisk for de fleste af os, at så henlægger vi den alene til udvalgsbehandling, så undgår vi folketingsbehandlingen – det skal vi jo stadig væk have

for at følge de almindelige parlamentariske spilleregler.

Men lige præcis når det gælder EF-direktiver, som måske har langt mere vidtrækkende konsekvenser for Danmark og er langt sværere efterfølgende at forandre end de danske love, vi har lavet, så indfører vi en parlamentarisk praksis, hvor man undgår offentlighed og åbenhed. Se, det er jo en mærkelig ting, og det synes jeg også vi savner nogle svar på fra hr. Kent Kirk og De Konservative: Hvad kan vi gøre ved det?

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Det er både til hr. Kristian Thulesen Dahl og hr. Keld Albrechtsen. Der er jo intet til hinder for som sagt, at man kan tage sagerne ned i Folketingssalen. Det er vi enige om, det har vi jo sådan set besluttet for mange år siden. Og det vil sige, at så kan man få den åbenhed om de sager, som man har lyst til og har politisk interesse i at skabe åbenhed om.

Det, det her forslag så omhandler, er spørgsmålet, om EU's retsakter generelt skal herved. Og dér vil jeg sige, at det synes jeg er betænkeligt, for vi får mange retsakter, og det ved hr. Kristian Thulesen Dahl også, som vil være stort set vanvittige at diskutere herved.

Så peger hr. Keld Albrechtsen på: Jamen nu skal vi senere behandle spørgsmålet om Bagemannrapporten. Og så vidt jeg ved, er Bagemannrapporten ikke en EU-retsakt, så det er, så vidt jeg kan se, heller ikke en begrundelse, som hr. Keld Albrechtsen kan bruge til at sige: Jamen Enhedslisten har jo altså gjort noget her. Det er altså kun EU-retsakter, det pågældende forslag går ud på.

Må jeg så sige til hr. Keld Albrechtsen omkring fagudvalgene og deres behandling: Der er jo heller ikke offentlighedsadgang til fagudvalgene, og det vil sige, at det ikke har noget med større åbenhed at gøre. Så kan man sige: Hvis de skriver en betænkning, så vil der være større åbenhed om det? Dér har vi den opfattelse i Det Konservative Folkeparti, at vi ser meget gerne, at fagudvalgene selv engagerer sig meget stærkere i de her ting, men vi mener ikke, at det er op til hverken Europaudvalget eller Folketinget at pålægge fagudvalgene, hvordan de skal behandle EU-stoffet.

Derfor holder vi altså fast i den linje, som vi faktisk har lagt grunden til, at fagudvalgene skal have alle relevante informationer, og så må det være op til de politikere, der sidder i fagudval-

gene, at sige: O.k., hvordan vil vi behandle de ting?

Men det, der er afgørende vigtigt, og det, vi aldrig nogen sinde må give slip på, er, at den sidste politiske beslutning, mandatgivning til regeringen, må ligge og skal ligge i Europaudvalget, for ellers vil vi gøre det fuldstændig umuligt for den danske regering at varetage danske interesser i Bruxelles.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg kan godt lide den fleksibilitet, som hr. Keld Albrechtsen udviser. Jeg hørte det nærmest sådan, at hr. Keld Albrechtsen tilbød mig at tage den sidste del af sit forslag ud, og så hørte jeg det sådan, at han tilbød hr. Kent Kirk at tage den første del af sit forslag ud. Og det betyder jo, hvis hr. Keld Albrechtsen imødekommer både sit tilsagn til hr. Kent Kirk og til mig, at så er vi efterhånden derhenne, hvor vi har et enigt Folketing.

(Kort bemærkning).

Jens Risgaard Knudsen (S):

Jeg må erkende, at når der er tale om EU-sagers eventuelle behandling her i Folketingssalen, så forstår jeg ikke rigtig diskussionen. Jeg må erkende, at efter min opfattelse og med mit kendskab til sagerne så har hr. Kent Kirk med sine bemærkninger sat søgelyset på det rette sted i Tingets forretningsorden. Og det forekommer mig, at der er medlemmer af Tinget, når vi drøfter den her sag, der har behov for at læse den vejledende bemærkning, vi har i Tingets forretningsordens § 19, stk. 6.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg stillede hr. Kent Kirk det spørgsmål, om hans bemærkninger skulle forstås sådan, at han dog ville være med til den del af forslaget, som vedrører, at der skal være betænkningssafgivelse i fagudvalgene for på den måde i hvert fald at få den offentlighed ind i det og den forbedrede behandling af sagerne ind i det, som der ligger i, at der skrives en betænkning, hvori partierne jo så offentligt tilkendegiver deres holdning til det. Men end ikke den lille forbedring ville hr. Kirk give tilsagn om.

Jeg spurgte hr. Stavad, om man kunne være interesseret i, at der blev indført åbenhed omkring Europaudvalgsmøder, fordi det kunne dog også være et skridt i den rigtige retning. Heller ikke det ville man være med til.

Så når man spørger mig, hvad der så er tilbage af Enhedslistens forslag, hvis man nu skulle se, hvad der kunne blive flertal for her i Folketingssalen, ja, så må det erkendes, at så er der ikke ret meget tilbage. Så er det indtil nu kun hr. Thulesen Dahl og mig, som har foreslået noget, som er en konkret forandring af den nuværende tilstand. Det er så kendsgerningen, det må vi jo se i øjnene efter debatten.

Når Venstre, Socialdemokratiet og De Konservative reelt ikke vil være med til forandringer på det her, ja, så bliver tingene jo, som de har været hidtil, og den parlamentariske kontrol med EU-sagerne bliver ikke forbedret. Det er så konklusionen på de meldinger, som er kommet.

Jeg synes, at når vi så diskuterer spørgsmålet om partiernes mulighed for at skrive betænkninger eller foreslå, at der skrives betænkninger i udvalgene, så er vi inde på den samme problemstilling. Så vil hr. Kirk pålægge det enkelte parti i det enkelte udvalg ansvaret for, at vi får en ordentlig procedure.

Dér må vi så igen sige: Jamen det betyder da så, at der lægges et større ansvar på de partier, som ønsker den her større åbenhed. Indtil nu i debatten er det Dansk Folkeparti og Enhedslisten, der har markeret dette ønske. Det lægger et større ansvar på disse partier for at sikre, at der i højere grad også i fagudvalgene går ind i tingene.

Og jeg kan sige, at Enhedslisten er begyndt systematisk, når man f.eks. i de enkelte gennemførelseslove indsætter alle disse her bemyndigelser, i fagudvalgene at kigge på, om det kan være rigtigt, at man får alle disse bemyndigelser. Det er et konkret eksempel, hvor vi så går ind og forsøger at løse denne opgave. Og så rejser vi spørgsmål her i salen i form af forslag til folketingsbeslutninger, når vi mener, der er særdeles vigtige ting.

Men jeg tror ikke på, at et enkelt parti alene kan påtage sig det ansvar, som skal til, og som kun kan sikres gennem en fast procedure her i Folketingssalen og i udvalgene.

Anne Baastrup (SF):

Det er meget rart, at Enhedslisten og Dansk Folkeparti har den samme interesse for åbenhed, som SF har forsøgt at få gennemført gennem de sidste mange år. I går var vi til et seminar, hvor samtlige udvalgsformænd og Europaudvalget var til stede, og der var også et par ministre. Det var faktisk et overraskende godt seminar. Der var flere, der havde overvejelser om, hvordan

søren vi egentlig kunne få lidt mere styr på den lovgivning, der reelt foregår i Europaudvalget.

Jeg betragter Enhedslistens beslutningsforslag som et indlæg i den debat. Og jeg er lidt usikker på, hvad det er, Enhedslisten på nuværende tidspunkt rent faktisk ønsker bliver sat til endelig betækningsafgivelse, men nu får vi jo se.

Princippet om, at de forskellige forslag og retsakter fra EU skal til de enkelte udvalg, er en god idé. Vi har jo gennemført det i Miljøudvalget for efterhånden mange år siden, og det er rent faktisk en praksis, der gør, at Miljøudvalget føler sig ansvarlig for, hvad der sker på deres område, en praksis, som vi så i øvrigt har forsøgt at få gennemført i de øvrige udvalg, hvor vi slæber den ene minister efter den anden i samråd, så medlemmerne bliver ansvarlige, f.eks. i Retsudvalget med hensyn til, hvad det er, justitsministeren render rundt og laver nede i Bruxelles. Det er et langsomt og sejt arbejde for, at samtlige folketingsmedlemmer bliver interesseret i det her projekt.

Men forudsætningen for, at vi kan gøre vores arbejde ordentligt, er også, at offentligheden får indflydelse. Og det undrer mig i og for sig, at Enhedslisten kommer med det her lidt snævre forslag.

Det er fint, at de centrale retsakter kommer i Folketingssalen. Det er helt fint, at de enkelte stående udvalg skal afgive betænkning. Men man burde have fulgt det op med, at Europaudvalgmøderne naturligvis skal være åbne, man burde have fulgt det op med, at offentlighedsloven også gælder EU-dokumenter, man burde have fulgt det op med det, som er meget centralt, nemlig, hvor hurtigt kan vi i og for sig få de her retsakter, hvor tidligt kan vi få dem fra Kommissionen, således at vi i Folketinget ved, hvad det er, indholdet er reelt på et sådant tidspunkt, at vi kan tage kontakt med vores parlamentsmedlemmer, så de og vi kan samarbejde.

Det er nogle af de elementer, som jeg synes man burde have taget ind. Det er fint, at Enhedslisten kommer med det her. Jeg ved ikke, hvor præcist det er, men i hvert fald et beslutningsforslag, som man kan snakke om.

Men jeg synes, at Enhedslisten burde have taget den lidt bredere debat, for det bliver meget snævert. Altså EU-retsakter skal i Folketingssalen – fint, hvis de er centrale. EU-akter skal sendes til de stående udvalg, hvis de er centrale, og de stående udvalg skal så give mandater videre eller afgive betænkning videre til Europaudvalget.

Men der er nogle andre elementer, som vi skal have ind. For sagen er den, at offentligheden, som er det helt afgørende element for, at vi kan fungere herinde, skal have indflydelse. De skal komme med deres forskellige bemærkninger, de skal kunne komme, få foretræde osv. Så lidt mere sådan spændvidde, når Enhedslisten kommer med sit forslag, der skal i Folketingssalen til debat, ville være rart.

Og så måske også tage lidt mere hensyn til, hvad det er, der er reelt, og hvad det er, man reelt vil have i Folketingssalen. Hvad det er, man reelt vil have, at udvalgene skal afgive betænkning om? For der er jo ingen tvivl om, at Enhedslisten vil jo ikke have en meddelelse om, at kvinderne skal have en placering i aviser, i medierne osv. Det er jo ikke en meddelelse, som Enhedslisten kunne drømme om at sende i Folketingssalen, for på den ene side var det ikke nogen retsakt, men på den anden side ville ministeren have et mandat. Hun fik det ikke.

Men ikke desto mindre, hvis der forelå en præcis beskrivelse af, hvad det er, Enhedslisten vil, hvor afgrænsningen går til, hvad det er, der skal i salen, og hvad der ikke skal i salen, så havde vi givet vores klare tilslutning. Nu bliver det sådan lidt mere sludagtigt, men det kan vi jo snakke om i udvalget.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil gerne sige tak til fru Anne Baastrup for den gode modtagelse af forslaget. Jeg vil sige, hvis SF finder, at den angivelse af, hvilke forslag der automatisk skal til første behandling i Folketingssalen, ikke er præcis nok, nemlig den type retsakter, som kræver forhandlingsmandat – vi troede, det i og for sig var meget præcist defineret – så er det helt klart, at Enhedslisten overordentlig gerne deltager i at overveje, om der er andre ting, f.eks. Bangemannrapporten, som automatisk på grund af sin væsentlighed burde være fremlagt til debat i Folketinget, sådan som den bliver det om et øjeblik på Enhedslistens foranledning. Så det kan jeg da give fuldstændig tilsagn til SF om, at det er et ønske, vi har.

Når vi har peget på udvalgsbehandlingen og betækningsafgivningen fra udvalgene, er det netop ud fra det ønske, at det kan give offentligheden og interesseorganisationer adgang til, f.eks. gennem foretræde, offentlig debat i aviser og andre medier, undervejs i behandlingen at få sagerne ud til diskussion i befolkningen og i de

folkelige organisationer. Så det har været, om jeg så må sige, den hensigt, der har gennemsyret forslaget. Hvis det ikke fremgår tydeligt nok af bemærkningerne, så skal jeg kun beklage det, men det er i hvert fald hensigten med det. Og jeg forstod, at det var den samme hensigt, som SF ønsker at styrke, og det er vi glade for.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det er fint, vi skal nok nå frem til en eller anden form for fælles definition af, hvad det er, der skal i salen, men vi skal passe på, at det ikke blot bliver et spørgsmål om mandatgivning.

Sagen er jo den, at vi har fået skubbet sundhedsministeren i retning af komitéprocedure m.v. Dér føler hun sig på nuværende tidspunkt ansvarlig for at søge mandat. Det er jo noget, der kommer sådan hovsa, når en ekspert skal ned og snakke i Bruxelles, og det kan vi ikke nå at få i salen, så derfor bliver vi hele tiden nødt til at holde fast i, at målet må være: Åbne Europaudvalgsmøder, det centrale kommer i salen, og fagudvalgene involveres. Sådan må det være.

Elisabeth Arnold (RV):

Når man umiddelbart læser Enhedslistens forslag til folketingsbeslutning om forbedret parlamentarisk kontrol med EU, undrer man sig lidt over, at det skulle være nødvendigt at rejse sådan et spørgsmål her i Danmark, for vi har jo en meget grundig parlamentarisk kontrol i hvert fald af de danske mandatafgivninger, de danske tilsagn i Ministerrådet.

Når man så læser forslaget længere ned i detaljerne, kan man se, at det handler om en hel masse andre ting også.

Jeg synes, at det, der mangler i Danmark, er en bred parlamentarisk debat om EU. Vi mangler ikke parlamentarisk kontrol, men vi mangler en bred parlamentarisk debat.

Enhedslisten har utallige gange taget initiativ til debat om EU her i Folketingssalen. Det skal Enhedslisten ikke have utak for, men det er jo de samme 10 mennesker, der hver eneste gang debatterer. Der er meget tyndt besat i presselogen, meget tyndt besat på de øvrige pladser i Folketingssalen, og det er meget få medlemmer af Folketinget, der engagerer sig i denne debat. Det beklager vi dybt. Det burde være et meget, meget bredere emne at beskæftige sig med.

I Det Radikale Venstre ønsker vi, at Folketinget kommer hurtigt ind i debatten om EU og om de beslutninger, der skal tages i Ministerrådet.

Vi ønsker også, at Folketinget udbreder debatten, sådan at flere udvalg tager aktivt del i behandlingen af forslagene, og vi ønsker desuden, at Folketinget udnytter de muligheder, det allerede har, bedre med hensyn til at rejse debatter om udvalgte direktiver.

Vi har netop for et par dage siden haft debat om madsminkeproblemstillingen osv., og det er allerede i dag muligt med den eksisterende forretningsorden at tage debatter fra Europaudvalget ned i Folketingssalen, hvis nogen måtte ønske det.

Vi ønsker også en åbenhed i Europaudvalget, som respekterer Danmarks forhandlingsposition, og om det kan vi sikkert arbejde et langt stykke ad vejen i stor enighed. Men vi synes, at Enhedslistens forslag er meget tungt, og vi er helt enige med fru Anne Baastrup i den fortolkningstvivil, der kan komme om, hvad det er for forslag, man vil have i Folketingssalen.

Hvis man laver nogle firkantede regler, bliver det i hvert fald overhovedet ikke til at have med at gøre, og vi kan ikke se, hvad man skal med Europaudvalget, hvis man følger Enhedslistens første forslag fuldstændig til punkt og prikke.

Vi vil anbefale Enhedslisten at arbejde sammen med os andre i Europaudvalget på grundlag af de debatter, vi har haft om forbedring af procedurerne, om hurtigere information og om at udbrede debatten også til de andre udvalg, sådan at vi får flere folketingsmedlemmer engageret i debatten. Det mener vi i høj grad er ønskeligt også af hensyn til den brede offentlige debat uden for disse tykke mure.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne starte med at slå fuldstændig fast, at vi skal have ændringer i den måde, vi i Folketinget behandler EU-sager på. Så langt er vi et hundrede procent enige.

Det kan godt være, at Enhedslistens forslag her er en smule forkert formuleret. Jeg mener bl.a., at det med, at det kun skulle være EU-retsakter, der skulle i Folketingssalen, er decideret forkert formuleret. Der er så mange andre EU-sager, hvor det er vigtigt at få debatten.

Jeg er i øvrigt ikke overbevist om andet, end at det kan være for sent at få debatten, når det er blevet til retsakter, for alle, der har siddet i Europaudvalget og tidligere i Markedsudvalget, ved, at når EU-retsakter først kommer, og de skal have et mandat, så går det huj hej vilde dyr.

Nej, det, vi skal have fat i, er faktisk, når den forberedende debat kommer, når grønboerne kommer, når hvidboerne kommer, når de forskellige forordninger og rapporter, og hvad det ellers er, kommer.

Vi har jo en af rapporterne, som vi diskuterer bagefter, nemlig Bangemanns rapport. Det er på så tidligt et tidspunkt, at der skal en diskussion i gang. Er det den vej, Danmark ønsker EU skal gå, eller vil vi gerne have lov til stadig væk at have bare en anelse selvstændighed tilbage?

Det har Fremskridtspartiet også prøvet at komme med et lille forslag om. Det gjorde vi til den debat, der var i går, og det arbejder vi videre med, nemlig ved at sige: Vi er nødt til at have nogle ændringer, vi er nødt til at have en debat.

Og så kan det altså ikke nytte noget, at De Konservative, Venstre, eller hvem det er, der finder på at sige det, siger: Jamen altså, der er jo ikke nogen virkelig presse, der gider interesse sig for det her – der er i mellemtiden kommet to tilbage, hvor end de har været henne og spise frokost; det er jeg også ligeglad med, men det er da glædeligt at se, at der er kommet nogle. Men der er sandsynligvis også nogle, der sidder ved radioen og lytter. Der er også et tv-kamera, der faktisk også optager det her.

Så debatten er der. Men hvis vi i Folketinget står og siger: Ih, det er også så kedeligt, kan det jo være, vi ikke får et eneste ord refereret af det, fordi det bliver kedeligt.

Så vil jeg godt sige, at Fremskridtspartiet mener ikke, at vi skal have debatter blot for pressens skyld. Vi skal have debatter for at få belyst, hvad det er, der sker.

Fremskridtspartiet er meget enig i, at vi skal have fagudvalgene impliceret i det, der sker. Derfor har vi også foreslået, at vi skal have en månedlig debat her i Folketinget – eller for min skyld gerne en gang om ugen – hvor vi simpelt hen siger: Hvad er emnet, der er ved at komme op i EU? Og så skal vi have en debat i Folketinget, hvor både fagudvalgets ordførere og EU-udvalgets ordførere skal være med, således at der i hvert fald bliver noget mere åbenhed om, i hvilken retning EU nu er ved at gå på det ene eller det andet område.

Derved får vi aktiveret en offentlig debat om det parlamentariske styre. Derved vil vi rent faktisk måske endog kunne få det, som den tidligere udenrigsminister så flot kaldte for ånden i Maastricht-Traktaten, til at fungere, nemlig en åbenhed om, hvad der sker, en nærhed og en demokratisk kontrol med, hvad det er. Det må

være å-n-d, som det er blevet sagt så mange gange, da vi skulle diskutere Maastricht-Traktaten, ånden i det, at vi får mulighed for at diskutere, hvilken vej det går.

Hermed har jeg sagt, at jeg er meget enig i intentionerne. Jeg har også fornemmet på Enhedslisten, at de også er villige til, at noget skal laves om, og jeg håber og tror, at vi i udvalget i forbindelse med det seminar, vi havde i går, kan nå frem til noget, som bevirker, at vi får en ændring, således at vi kan få den debat om ikke andre steder så her, således at befolkningen har en mulighed for at forstå, i hvilken retning EU går, og fornemme, at der stadig væk er en mulighed for, at danske parlamentarikere får hevet noget af det værste føderalisme ud af Unionen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Enhedslisten skal have fuld støtte til sit beslutningsforslag fra Dansk Folkeparti.

Det forslag, som vi behandler, gør det klart, at der skal ske store ændringer, hvis det bliver vedtaget. Men det er nu engang sådan, at alle de store landvindinger, der er sket i demokratiets levetid, hvor man har fået udbygget folkestyret, har krævet nogle overvindelser fra dem, der har siddet på magten til at lave tingene om. Det har måske virket uoverskueligt i det øjeblik, man skulle vedtage det og igangsætte det. Det har virket upraktisk og alle de andre undskyldninger, der kommer, men ikke desto mindre har det været nødvendige ændringer for at udbygge folkestyret.

Nu er vi nået dertil, at vi alle sammen må erkende, at vi har et demokratisk underskud, vi har et demokratisk problem i EU – det har allerede været nævnt flere gange i debatten. Vi har ikke en egentlig folkelig forsamling noget sted, som for alvor i offentlighed debatterer de EU-direktiver eller de forslag til EU-direktiver, der kommer.

Det er der to løsninger på, hvoraf man kan vælge én.

Den ene løsning er ud fra en føderal tankegang at sige, at Europa-Parlamentet skal have større magt. De skal have en egentlig lovgivningsbeføjelse, og derfor sikrer vi offentlighedens indsigt og folkeligheden ved at inddrage Europa-Parlamentet mere. Det er én vej, det er den føderale model. Jeg går ikke ind for den, Dansk Folkeparti går ikke ind for den, men det er da en vej at forsøge at gå.

Den anden vej er at sige, at de nationale parlamenter, herunder Folketinget, skal debattere de forslag til retsakter, der kommer, eller langt hovedparten af dem. Det virker utrolig besværligt og upraktisk, men ikke desto mindre er det den model, som Dansk Folkeparti vil støtte for at få magten tilbage til folket, i stedet for at den ligger i lukkede udvalg.

Der er masser af undskyldninger alene for ikke at åbne Europaudvalgs møderne. Vi har hørt mange af dem. Nogle blev nævnt på det lukkede seminar, som Folketingets Europaudvalg valgte at afholde i går. Ikke engang dér, hvor man skulle debattere ideerne til eventuelt at lave tingene om, kunne man acceptere, at offentligheden fik indsigt i, hvad der foregik. Nej, det skulle også foregå i lukkethed.

Når vi kommer her i Folketingssalen, vægrer man sig lidt ved at diskutere konkrete tanker og forslag, for her er der jo også offentlighed omkring det, her kan man jo også følge med ude ved boksene rundt omkring, hvor man sidder og lytter til debatten. Næh, vi skal have debatten i det lukkede Europaudvalg og i underudvalget, hvor vi så kan sidde og debattere med hinanden, hvordan en kommende beretning skal se ud, som så måske kan resultere i nogle ændringer herinde i Folketinget af vores behandling af EU-stoffet. Det er ikke en måde at gøre det på, som jeg synes er rimelig.

Når det drejer sig om spørgsmålet om åbne Europaudvalgs møder, siges det blandt andet, at det vil forhindre regeringen i for alvor at søge et mandat og have troværdighed omkring det mandat og forhandle med de andre lande, fordi de andre lande så vil vide på forhånd, hvad den danske holdning til et givet spørgsmål er.

Ja, det vil de da, men det ved de allerede i dag. Ganske få timer efter vores møder i Europaudvalget kender pressen de forskellige partiers holdninger i Europaudvalget. Da ved pressen normalt præcis, hvilket mandat der er givet til ministeren. Oftest hører man endda ministeren selv gengive det uden for døren til Europaudvalgets lokale. Vi kan så læse på Ritzau og i bladene dagen efter, hvad det er for et mandat, ministeren har fået, så undskyldningen i forbindelse med størsteparten af sagerne om, at det forhindrer regeringen i lukkethed om Danmarks forhandlingslinje over for de andre lande, holder ganske enkelt ikke.

Jeg tror, at i den tid, jeg har siddet i Europaudvalget, og det er trods alt da nu halvandet års tid, er jeg alene to gange blevet bedt om for-

trolighed af en minister i en given sag. Det er altså de gange, hvor en minister virkelig har følt, at der var grund til at sige: Her må I ikke gå ud at fortælle pressen, hvad vi står for. Resten af gangene er der ikke blevet bedt om en sådan fortrolighed.

Derfor er der grund til at lave om på tingene. Vi kan klart følge det, som SF's fru Anne Baastrup sagde om åbne Europaudvalgsmøder, større ting i salen, kun et fåtal i lukkethed. Vi har den indstilling, at hellere lidt flere sager i salen end lidt færre, selv om det er upraktisk, men ellers er jeg overbevist om efter de meldinger, som SF kom med, og den fleksibilitet, som Enhedslisten har vist med hensyn til den efterfølgende behandling af deres beslutningsforslag, at man bør kunne finde frem til noget, der kan samle snarere end splitte partierne.

Egentlig synes jeg, det er ret hæderligt, at SF her i debatten går længere end de forslag, jeg i hvert fald har set, at SF har afleveret til beretningsudkastet, men det kan vi jo kun glæde os over. Vi skal ikke være kedede af, når det går i den her retning.

Lad mig så blot sige som en afsluttende bemærkning til hr. Risgaard Knudsen, som nævnte, at vi burde læse forretningsordenens § 19, stk. 6, at det har jeg selvfølgelig gjort, for hvad hr. Risgaard Knudsen foreslår herinde, er ofte klogt. Men her fremgår det, at det, vi har ret til at debattere, når vi trækker et forslag herved i salen, er principielle synspunkter.

Det er direkte noteret i forretningsordenen, at vi ikke må diskutere enkeltheder. Hvis vi ikke kan få de her ting igennem, som Enhedslisten foreslår, var det måske noget, man burde overveje at ændre, så vi da i det mindste, hvis vi udnytter vores ret til som parti – hvilket vi nok bør gøre noget oftere – at trække ting herved i Folketingssalen, også får lov til at diskutere enkeltheder frem for kun at diskutere de principielle spørgsmål omkring et direktivforslag.

Keld Albrechtsen (EL):

Lad mig allerførst sige tak til Dansk Folkeparti for den fulde enighed om dette her og også tak til SF og Fremskridtspartiet, der jo har tilkendegivet viljen til at gennemføre en virkelig åbning af sagsgangen.

Så må jeg sige, at jeg er til gengæld skuffet over den modtagelse, den fuldstændige afvisning faktisk, som dette forslag har fået, ikke alene i sin helhed, men også i de enkelte elementer, fra de tre store partier.

Venstre, Socialdemokratiet og De Konservative har tilkendegivet ganske klart og brutalt under denne debat, at de vil ikke være med til at åbne Europaudvalgsmøderne for offentligheden, de vil ikke sikre, at der som fast procedure bliver skrevet betænkninger i udvalgene, og de vil ikke være med til en fast procedure for førstebehandling af EU-lovforslag her i Folketingssalen. Det får stå hen i det uvisse, hvad disse partier egentlig mener, når de taler om, at der skal indføres en forbedret kontrol med EU-sagerne og en styrkelse af Folketingets stilling.

Denne debat handler jo om, som hr. Thulesen Dahl fuldstændig korrekt har beskrevet det, at vi i øjeblikket oplever en udvikling, hvor lovgivningen flyttes væk fra de folkevalgte og over til embedsmænd, så den parlamentariske kontrol med tingene forsvinder. Denne debat handler jo om, og det gjorde debatten på det lukkede møde, der fandt sted i går, også: Hvordan kan Folketinget genvinde noget af det tabte?

Jeg synes, at meget tyder på, at et stort flertal i Folketinget reelt har valgt at kaste håndklædet i ringen, og det synes jeg er en deprimerende konstatering at måtte gøre. Jeg håber i hvert fald, at man, når der skal skrives beretning i Folketingets Europaudvalg, vil have genovervejet sin stilling og fundet frem til en mere konstruktiv indgangsvinkel til det, end man har vist i dag.

Vi har den situation, at en stor del af lovgivningen er flyttet fra nationalstaten til EU, og en stor del af lovgivningen er desuden flyttet fra EU's Ministerråd til EU's forvaltningskomiteer. Derefter gennemføres en stor del af den lovgivning – som vedtages af embedsmænd, som altså er flyttet væk fra politikerne, og som slet ikke er underkastet nogen form for debat, men som laves i lukkede komiteer – administrativt her i Danmark, fordi der efterhånden er indsat alt for mange bemyndigelser i dansk lovgivning.

Det vil sige, at der er et stort område af lovgivningen, som i dag er flyttet helt væk fra lovgivningsmagten og over til regeringsmagten i modstrid med princippet om magtens deling.

Nu diskuterer vi så at få nogle af disse ting tilbage under en vis form for parlamentarisk kontrol. Vi har hele problemet, som jeg nævnte, med bemyndigelserne, vi har hele problemet med, at der ikke er nogen parlamentarisk forsamling overhovedet, som i offentlighed diskuterer EU-lovforslagene, før de vedtages, og som sagt altså også det problem, at når de så er ved-

taget og skal udmøntes i national lovgivning, går de helt uden om Folketinget.

Jeg synes, at dette problemfelt burde tages mere alvorligt fra de tre store partiers side, og jeg synes, at det er noget forstemmende på baggrund af de mange signaler, som er kommet i medierne i de sidste 2-3 måneder fra disse partiers repræsentanter i Folketingets Europaudvalg om, at nu skulle der virkelig gøres noget, og det var også for galt, at der var al den administrative lovgivning, og det var også alt for lukket, sådan som systemet var, og nu skulle der virkelig iværksættes et arbejde.

Vi fik sagen drøftet i Europaudvalgets underudvalg, og der kom artikler fra Folketingets formand i aviserne, og der var virkelig lagt op til, at nu skulle der ske en forandring. Og så ender det hele med, at når det kommer til stykket, skal der intet ske. Jeg synes, det er en deprimerende konklusion.

Man kunne næsten håbe, at de bemærkninger, jeg er kommet med her, ville provokere hr. Stavad og hr. Kent Kirk – jeg kan se, at det har de gjort allerede – for det ville næsten være for meget at skulle afslutte debatten med en så trist konklusion. Så jeg håber, hr. Kirk her på falderebet alligevel har et eller andet at byde på.

Formanden:

Der er to hr. Kirk'er. Der er indtegnet først hr. Kent Kirk og så hr. Jens Kirk.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg kan forsikre hr. Keld Albrechtsen om, at jeg ikke vil lade mig provokere. Så derfor vil jeg ikke gå ind i substansen, men bare konstatere, at hr. Keld Albrechtsens fremstilling her er fuldstændig forkert i forhold til det, der er sagt fra Det Konservative Folkeparti, og hr. Keld Albrechtsen burde være klar over, at når vi laver beretningen fra Folketingets Europaudvalg, så vil Det Konservative Folkeparti formentlig sammen med mange andre partier her i salen også være i stand til at sige nøjagtig, hvordan vi mener, at vi kan forbedre arbejdet i Folketinget, når det drejer sig om EU-stof.

Men jeg går ikke ind i den polemik, som hr. Keld Albrechtsen lægger op til. Det er en fuldstændig forkert fortolkning af det, der er sagt her fra Folketingets talerstol.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg skal ikke for hr. Keld Albrechtsen gentage hele min ordførertale, men dog gentage, hvad jeg sagde, i meget kort form.

Venstre går ind for øget demokratisering af beslutningsprocessen i EU, herunder en fuldstændig offentliggørelse af Rådets afgørelser og en fuldstændig åbenhed i forvaltningen. Vi kan også gå ind for folketingsdebatter om grønbøger og hvidbøger. Desuden finder vi, at der skal udarbejdes et kompetencekatalog, således at nærhedsprincippet derved konkretiseres.

Venstre finder også, at der skal finde en øget inddragelse af fagudvalgene sted, men vi finder ingen grund til, at det ikke fortsat skal ske i Europaudvalgets regi, sådan som det er besluttet i den seneste beretning fra Europaudvalget, så vi bruger kræfterne på en udbygning af indholdet i førnævnte beretning.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er meget glad for, at hr. Jens Kirk nu gentager det, han sagde i det første indlæg, han havde.

I SF kom vi med et forslag om ændring af offentlighedsloven, der netop omfattede, at EU-dokumenter skulle være tilgængelige for offentligheden, og jeg husker, at Venstres ordfører på daværende tidspunkt afviste det blankt. Men jeg kan forstå, at hr. Jens Kirk ved at gentage ordene åbenhed i forvaltningen nu har fået sit parti til at ændre politik, og det ser jeg frem til med stor glæde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes, det var et bemærkelsesværdigt forslag, hr. Jens Kirk kom med, om fuld offentliggørelse af Ministerrådets protokoller. Nu er det jo sådan – det ved hr. Jens Kirk muligvis ikke – at vi har haft et forslag om offentliggørelse af de hemmelige rådserklæringer til første behandling.

Da der blev skrevet betænkning, kan jeg oplyse hr. Jens Kirk, i udvalget vedrørende dette forslag, brillerede Venstre ved en fuldstændig mangel på støtte til tanken om offentliggørelse af disse hemmelige rådserklæringer, men det skyldes sikkert alene mangelen på koordination af sagerne i Venstre. Det må i hvert fald glæde mig overordentlig meget, at vi nu kan imødesee, at Venstre vil skifte holdning fra betæknings-

afgivelsen og til afstemningen, for der er ikke stemt endnu, og det vil muliggøre, at Venstre kan støtte Enhedslistens forslag om offentliggørelse af de hemmelige rådsprotokoller. Det glæder vi os meget til.

Og så vil jeg da også sige, at hr. Jens Kirks forslag om folketingsdebatter om grøn- og hvidbøger også er bemærkelsesværdigt. Det er jo et nyt forslag, som ikke har været fremsat – det har jeg i hvert fald ikke bemærket – fra nogen side før, og det er et interessant forslag, som vi fra Enhedslistens side meget gerne vil gå ind og drøfte.

Vi skal jo om lidt have en behandling vedrørende Bangemannrapporten, som i mange henseender godt kan sammenlignes med en grøn- bog eller en hvidbog, og det kan absolut, synes jeg, være nødvendigt at have folketingsdebatter om sådanne grøn- og hvidbøger. Så det er da et positivt, konkret skridt, og jeg synes, hr. Jens Kirk skal have tak for, at der i det mindste fra Venstre som det eneste af de store partier er kommet nogle konkrete ting ind på banen her.

Om så Venstre helt vil kunne levere varen, når hr. Jens Kirks måske lidt letsindige løfter skal omsættes i parlamentarisk praksis, vil tiden jo vise.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Om ikke andet så af hensyn til referatbøgerne vil jeg gerne, inden hr. Jens Kirk får ordet igen, i hvert fald tilslutte mig dem, som gerne vil sige, at det var en yderst tilfredsstillende melding, der kom fra Venstres ordfører, og i lighed med de to foregående ordførere må jeg også forvente, at det vil afspejle sig i de konkrete handlinger, som Venstre tager, så det ikke kun bliver ved de luftige, flotte udtalelser fra festbordet, men også bliver bragt til virkeliggørelse, når vi skal stemme om præcis det element, som hr. Kirk netop omtalte.

Ellers markerede jeg i øvrigt til hr. Kent Kirks korte bemærkning for et øjeblik siden, hvor han gjorde opmærksom på, at han ikke ønskede at indgå i nogen substansdrøftelse af det spørgsmål, vi har til behandling her i dag, ud over det, han sagde i sin ordførertale.

Jeg har egentlig et spørgsmål til Det Konservative Folkeparti, for De Konservative må jo også forholde sig til det demokratiske underskud, som jeg også har hørt mange konservative tale om findes i EU i dag og i den beslutningsprocedure, som vi har. Det gør partiet Venstre,

og det gør Dansk Folkeparti, måske nok med forskelligt resultat til følge.

Jeg har forstået på Venstre, og hr. Kirk kan måske sige, om det er rigtigt forstået, at man ønsker at løse det demokratiske underskud ved at give Europa-Parlamentet mere magt. Det ønsker Dansk Folkeparti ikke. Vi vil løse det demokratiske underskud ved at sørge for, at de nationale parlamenter kommer mere ind i lovgivningsprocessen i fuld offentlighed.

Men hvad er De Konservatives bud på det her? Jeg har forstået på flere fra Det Konservative Folkeparti, at det ikke er at give Europa-Parlamentet mere magt. Det har jeg forstået ganske klart også fra konservative landsrådsudtalelser osv., der er gengivet i pressen.

Hvis det ikke er det, og det heller ikke er, som jeg har hørt på hr. Kent Kirk, at sørge for, at Folketinget bliver inddraget, og vi får en offentlig debat om EU-forslagene, hvad er det så? Så er det status quo, og så er det altså bare at fastholde det nuværende system måske med nogle ganske få justeringer.

Det synes jeg bare skal stå klart også lidt i tråd med det, som hr. Keld Albrechtsen nævnte for et øjeblik siden, at så har De Konservative altså sluttet sig til den række af partier, som egentlig ikke ønsker at gøre noget ved problemstillingen, men blot ønsker, at tingene skal fortsætte, som de er nu.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu må man jo nok ifølge forretningsordenen ikke gøre reklame for festskrifter her fra Tingets talerstol, men lige godt, det har været kendt i lang tid fra »Et helt Europa«, hvordan Venstre ser på den sag, og der står uden hemmelighed for nogen på side 7:

»Fuldstændig offentliggørelse af Rådets afgørelser, indførelse af åbenhed i forvaltningen, lovformelig bekendtgørelse i EF-Tidende. . . offentliggørelse af, hvem der rådgiver« – det er, som det er sagt før, med undtagelse af sikkerhedsklassificerede sager. Der er selvfølgelig visse undtagelser, men ellers fuld åbenhed, og det kan læses af enhver, det er fuldt offentligt tilgængeligt og har været det i flere måneder.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Hvor er det dejligt at have oplevet en Venstre-ordfører, som ikke blot selv havde en mening, men også kunne læse op af sit eget program og

derved fastslå, at det er altså den måde, Venstre vil føre deres politik på fra nu af.

Jeg vil gå ud fra, at det er det, som hr. Jens Kirk lige har sagt. Det vil altså sige, at hr. Jens Kirk derved også har sagt, at Venstre vil stemme for det af Enhedslisten stillede beslutningsforslag om åbenhed omkring rådsprotokoller. Den sag er så afgjort.

Så er der blot den anden sag, som hr. Jens Kirk nævnte. Det er, at Venstre nu også vil være villig til at få grøn- og hvidbøger og andre rapporter til debat i Folketingssalen. Det var det, hr. Jens Kirk sagde, og det glæder mig meget, for det er netop Fremskridtspartiets forslag til den ændring, der skal til: at vi får debatterne her i Folketingssalen, hvor vi har mulighed for ikke blot at inddrage vores egne fagordførere, men også at få pressen og det hele til at være med i debatten og derved få en mere livlig debat om udviklingen i Europa.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Et kort svar til hr. Thulesen Dahl.

Hr. Thulesen Dahl har forstået det rigtigt, og jeg må sige, at hr. Thulesen Dahl vel også er klar over, at Det Konservative Folkeparti arbejder aktivt for, hvordan og hvorledes vi kan få inddraget hele Folketinget i EU-spørgsmålene.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg husker en debat her i Folketingssalen forleden, hvor hr. Risgaard Knudsen var nødsaget til at gøre et andet medlem af Tinget opmærksom på, at i en parlamentarisk forsamling kan man ikke klare sig med snak. Der må mere til.

Derfor må jeg spørge hr. Jens Kirk: Når han siger, at Ministerrådets protokoller skal offentliggøres – det blev sagt så klart og så tydeligt, at ingen misforståelse overhovedet var mulig – betyder det så, at Venstre vil stemme for det forslag, der ligger, og som fru Just korrekt gjorde opmærksom på skal til afstemning nu ved andenbehandlingen om kort tid? Eller betyder det, som det desværre fremgår af betænkningen, at Venstre har tænkt sig at stemme imod dette forslag?

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Først glæder jeg mig til at se, om Venstres ønske om åbenhed i forvaltningen rent faktisk også dækker, at man vil være med til at stemme

for SF's forslag om, at EU-dokumenter er omfattet af offentlighedsloven.

Dernæst vil jeg for at hjælpe hr. Jens Kirk til at besvare hr. Keld Albrechtsens spørgsmål minde om, at fru Eva Kjer Hansen netop beskrev, at det var åbenhed i dokumenter og rådsprotokoller fra den periode, der ligger efter, at Venstre selv havde en udenrigsminister. Det kan måske forklare det lidt, at Venstre stemmer imod beslutningsforslaget om åbenhed.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Endeløs skal rækken af opfordringer til hr. Jens Kirk være om at komme op og fortælle den højere logik i, at Venstre i sine publikationer, på offentlige møder og nu endda, og det er jo meget oprigtigt og ærligt, her i Folketingssalen siger, at Venstres politik er at sikre åbenhed omkring rådsprotokollerne og offentlighed i forvaltningen, også når det drejer sig om EU-dokumenter, når Venstre netop har modsat sig præcis de to forslag, der går ud på at sikre det. Vil hr. Jens Kirk ikke nok komme herop på talerstolen og forklare Folketinget den højere logik i det? Ellers er det da en utrolig dobbeltmoral at fortælle vælgerne ét og så gøre noget helt andet.

Jeg håber virkelig, at Venstres ordfører vil komme op og forklare os logikken i dette spørgsmål, ellers må vi selvfølgelig tage til efterretning, at vi måske, måske ikke, har fået præsenteret Venstres politik i dag. Det får vi så at se ved en anden lejlighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

22) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 120:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk nej til EU-våbenmarked.

Af Keld Albrechtsen (EL) og Søren Søndergaard (EL).

(Fremsat 28/3 96).

Forslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen): Det fremsatte forslag til folketingsbeslutning er foranlediget af Europa-Kommissionens meddelelse af 24. januar i år om europæisk forsvarsmaterielindustri. Regeringen har i Folketingets Europaudvalg den 9. februar i år redegjort for denne meddelelse.

Jeg skal erindre om, at der er tale om en meddelelse fra Kommissionen og ikke om et forslag til direktiv eller en forordning. Der er altså ikke tale om, at regeringen i EU skal tage stilling til forslag om konkrete tiltag på området. Det er ikke et fremsat forslag.

Af formandskabets konklusioner fra Det Europæiske Råds møde i Torino den 29. marts i år fremgår det, at det på regeringskonferencen vil kunne undersøges, om og i givet fald i hvilken udstrækning et tættere samarbejde på forsvarsmaterielområdet kan fremmes af Traktaten.

Jeg ønsker derfor at understrege, at regeringen på regeringskonferencen agter at forhandle ud fra regeringsgrundlaget fra 11. december og Folketingets dagsorden af 12. december sidste år, og det indebærer, at regeringen respekterer de danske forbehold, herunder også det danske forbehold for så vidt angår forsvarspolitik.

Regeringen har ingen hensigt om at arbejde for en ændring eller en opblødning af Traktatens artikel 223, der giver medlemslandene mulighed for i visse situationer at fastsætte regler, der kan beskytte national produktion af våben, ammunition og krigsmateriel.

Regeringen kan ikke støtte beslutningsforslaget.

Ole Stavad (S):

I fortsættelse af den debat, vi havde under det foregående punkt på dagsordenen, synes jeg, det er vigtigt at understrege, at der, også ifølge

det, udenrigsministeren sagde, ikke foreligger noget forslag. Det vil sige, at hvis vi vedtog hr. Keld Albrechtsens forslag fra det foregående punkt, ville der ikke være en første behandling, fordi der ikke er et forslag fra Kommissionen, og derfor er der rent faktisk heller ikke noget på nuværende tidspunkt at tage stilling til.

Dog, som det også er fremgået af udenrigsministerens kommentarer, vil disse sager også kunne risikere at komme op under regeringskonferencen, og derfor skal vi fra Socialdemokratiets side for klarheds skyld sige, at vi bestemt ikke vil medvirke til, at vi får noget, der ligner et fælles EU-våbenmarked, som man skriver i overskriften til Enhedslistens forslag, eller en samlet EU-politik for europæisk forsvarsmaterielindustri.

Hvis vi tager de punkter, som Enhedslisten har stillet op, tror jeg, vi kan blive enige om, at vi skal modarbejde sådanne punkter, hvis de kommer på dagsordenen – ingen tvivl om det – men vi mener faktisk ikke, at det er tidspunktet at vedtage et beslutningsforslag, der indeholder fire gange veto på forslag, der ikke er fremsat, og derfor anser vi ikke forslaget som noget, det er nødvendigt at vedtage i Folketinget.

Vi kan ikke rigtig se, at der er behov for, at forslaget kommer til anden behandling, men der skal gives en klar markering, og derfor kan debatten som sådan være nyttig nok til, at der gives en klar markering af, at vi er enige i den holdning, der gives udtryk for. Det håber jeg et flertal i Folketinget gør, og i den udstrækning, hvor det måtte være tilfældet, mener jeg debatten har haft et godt formål.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg kan forstå, at Socialdemokratiet og for den sags skyld regeringen i realiteten støtter indholdet i det beslutningsforslag, der er fremsat. Det er jeg glad for at kunne konstatere.

Det, jeg så vil spørge hr. Stavad om, er, om hr. Stavad er opmærksom på, at det i Politiken den 9. april i år blev oplyst, at præsident Chirac fra Frankrig i løbet af de kommende uger vil fremsætte et forslag om europæisk forsvarssamarbejde, som vil indeholde et oplæg om opbygningen af en fælles europæisk våbenindustri, og at dette forslag fra fransk side ifølge artiklen i Politiken vil blive fremsat dels på EU's regeringskonference, dels på NATO's udenrigsministermøde den 3. juni i år i Berlin.